

Lélekzet

Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2018/3. szám - Tanévrnyitó

Morzsaszedés

A táborok egyik kedvelt programja az utolsó esti morzsaszedés. No, nem a söprögetés és takarítás egyéb – sokszor népszerűtlen – velejáróit jelenti ez, hanem visszatekintést a végéhez közeledő hétre. Amikor számba vesszük, milyen élményekkel térünk haza, kiért-miért vagyunk hálásak Istennek, s hogyan formálódtunk az együtt töltött napok során. Persze, mindent nem lehet ilyenkor feleleveníteni (van, hogy napok, hetek múlva vesszük észre azt, ami fontossá, áldássá vált számunkra), mégis érdekes, vicces, elgondolkodtató a társaink vallomása, amire kimondva vagy kimondatlanul mi is reflektálunk.

Jó, ha időnként tudunk megállni, számot vetni, hálát adni. Fordulópontoknál különösen is. A nyár végén, egy új tanév/munkaév kezdetén is jó lenne mindenkinek morzsaszédést tartani. Mert biztosan bőven van okunk a hálaadásra.

Alig győzöm számba venni a sok idei áldott alkalmat.

Hálás vagyok azokért a fiatalokért, akikkel a konfirmációi év lezárásaként a szünet első hetét Töserdön tölthettük.

Mérföldkőként tekintek a piliscsabai csendeshétre, melyről megújulva, Istentől kapott új szívvel térhettem haza.

Különleges nap volt gyülekezetünkben az, amikor fiatal testvérünket, akit az Úr egy évre ránk bízott, lelkésszé szentelte templomunkban új püspökünk.

A büki Széllórsa találkozózn ifjúságunkkal éltük át, hogy Isten mennyi áldást készített elő számunkra, s milyen sok lelki útravalóval ajándékozott meg bennünket.

Jó volt otthon lenni, pihenni, beszélgetni, közös programot szervezni családtagjainkkal.

S reménykeltő volt az augusztus végi töserdei

nap is, amikor leendő konfirmandusainkkal ismerkedhettünk.

És ez csak néhány a nyár áldásaiból!

„Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,2) – Szeptember első hetének igéje is arra buzdít, hogy vegyük észre azt, amivel megajándékozott minket mennyei Atyánk, és ne feledjük el, hogy mennyi okunk van a hálaadásra!

Vegyünk számba és köszönjük meg az Úrnak azokat a személyes élményeket, lelki alkalmakat, igei felismeréseket, amikkel megajándékozott minket a nyáron! A testi-lelki pihenés, töltekezés lehetőségét, amellyel jövő nyáron talán még jobban élünk majd. Szeretteinket, akikkel most több időt tölthettünk együtt, és erősödhetett bennünk az összetartozás érzése. A munkát, amelyhez jó visszatérni a szünet után, hogy új tervekkel, friss erővel vessük bele magunkat a feladatokba.

S lássuk meg azt is, amiben látszólag nincs semmi örömteli, hiszen hálát adni nem csak akkor lehet, amikor *boldognak érezzük* magunkat. Micsoda ajándék, hogy a nehéz helyzetben nem voltunk egyedül! A küzdelmeken túljutva, utólag visszatekintve megtelhet a szívünk hálával, mert az Úr velünk volt, erőt adott, és formált a próbatételek által. Nem lennék az, aki most vagyok, ha nem edződtem volna az élet kohójában, nem ismertem volna fel gyengeségeimet és nem tanultam volna meg feltétel nélkül ráhagyatkozni Istenre. Szóval most már látom: a küzdelmes, nehéz időszakért is hálát adhatok.

A zsoltáros tehát minket is buzdít: „Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”

Ugye, van okunk a hálaadásra?

Hulej Enikő

Beköszönő

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet, *Rosta Izabella* hatodéves teológushallgató vagyok. A szeptemberrel kezdődő gyakorlati évemet a kecskeméti gyülekezetben fogom tölteni, ezért szeretnék bemutatkozni Önöknek.

Vas megyében, Bobán nőttem fel, így a küldő gyülekezetem is a bobai. 2012-ben érettségiztem a Pápai Református Gimnáziumban, és ezt követően kezdtem el tanulmányaimat az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Édesanyám a bobai gyülekezet lelkésze, szóval, mondhatni, belenőttem a hitgyakorlásba. Emellett még az is meghatározó volt a döntésemben, hogy teológushallgató legyek, hogy részt vettem 2008-ban a kőszegi Szélrózsán, illetve ugyanebben az évben egy mozgássérülteknek szervezett táborban is, és az ezeken szerzett élmények azóta is mély nyomként lüktetnek bennem. A *Mevisszel (Magyarországi Evangélikus Ifjúsági Szövetség)* való közös munka idén már tíz éve az életem szerves része.

Öt évet töltöttem Budapesten, a teológián, és szerettem ezt az időszakot, mert egy nagyon jó, összetartó évfolyam tagja lehettem. Az utóbbi tanévben pedig Heidelbergben tanultam ösztöndíjasként, az ott töltött egy év tartalmas, tanulságos és minden szempontból remek év volt.

Az egyetemi évek alatt kirajzolódott, hogy leginkább a gyakorlati teológia és a vallás-

pedagógia foglalkoztat. Utóbbi terület olyannyira meghatározó volt számomra, hogy a diplomamunkámat is e témakörből írtam. Azzal foglalkoztam, hogy milyen módszerekkel tudunk gyógyítástörténeteket feldolgozni fogyatékkal élőkkel. Különös tekintettel a mozgásszervi fogyatékosokra, és arra, hogyan lehet jól ötvözni a szomatopedagógiát a hitoktatással, milyen segítségeket tudunk igénybe venni, milyen kereteink, illetve korlátaink vannak ezen a téren. A heidelbergi könyvtár és a német irodalom segítségemre volt a munkámban. Június 11-én védtem meg a diplomámat, és ezzel a momentummal zárultak elméleti tanulmányaim a teológián.

Nagy várakozással tekintek az előttem álló évre. Kíváncsi vagyok a kecskeméti gyülekezetre, a gyülekezetben folyó munkára, a lehetőségekre és persze kíváncsi vagyok önmagamra is ebben az új helyzetben. Arra, hogy mik lesznek az erősségeim vagy éppen gyengeségeim. Izgatottan várom a szeptemberrel kezdődő újdonságot minden magasságával és mélységével együtt. Hálás vagyok a kecskeméti gyülekezet lelkészeinek és minden tagjának azért, hogy egy évre befogadnak, és hogy már most szeretettel várnak!

Istenünk áldása kísérje a gyülekezet minden lépését!

Szeretettel és köszönettel:

Rosta Izabella

Bemutakozás

Lázár Anikónak hívnak. 1975-ben születtem Oroszlányban. Szüleimmel és nővéremmel Bokodon éltünk, ott jártam általános iskolába. A gimnáziumot Tatabányán végeztem, majd érettségi után a győri tanítóképző főiskolán folytattam tanulmányaimat. A tanítóképző elvégzését követően Bokodon kaptam tanítói állást, de mellette újra tanultam. Mivel nagyon szerettem énekelni, levelező

tagozaton elvégeztem a kaposvári tanítóképzőre kihelyezett ének-zene szakot.

Isten már gyermekkoromtól kezdve keresett, szólongatott, de én erről akkor még nem tudtam. Jártam vasárnaponként gyerekbibliaórára, de Istent akkor még személyesen nem ismertem. Nagymamám kedvéért – aki presbiter volt a gyülekezetben, és nagyon

szerettem őt – vállaltam a konfirmációi okta-

ásban való részvételt. Tetszett mindaz, amit a felkészülés során tanultunk, de személyes döntést nem hoztam Istennel kapcsolatban, csak azt határoztam el, hogy ezentúl rendszeresen fogok istentiszteletre járni. Ebben azonban nem voltam kitartó, hamarosan abbamaradt a templomba járás.

Unokanővérem viszont elhívott az orosz-nyelvi keresztyén ifjúsági közösségbe, ahova ő is járt, így nem szakadt meg teljesen az Istennel való kapcsolat. Aztán egy rossz döntésemnek köszönhetően Isten nagy mélységet engedett meg az életemben, amikor tudtam, hogy rajtam csak ő tud segíteni. Hozzá kiáltottam, és ő kiszabadított abból az emberileg megoldhatatlan helyzetből. Ezután bíztam rá magam személyesen Isten kegyelmére, fogadtam el Jézus Krisztustól, az én Megváltómtól a bűneim bocsánatát, és kezdek vele új életet. Ez az új élet nem volt problémamentes, de Isten soha nem hagyott el, akkor sem, amikor én időnként eltávolodtam tőle.

Hitre jutásom után hamarosan átvállalhattam a lelkészünktől a hitoktatást. Jártam

bibliaiskolákba, ahol nagyon sok mindent megtanulhattam a Szentírásról és az Istennel való személyes kapcsolatáról. Időközben Bokodról Szákszendre kerültem, és ez idő tájt fogalmazódott meg bennem, hogy teljes időben szeretnék Istennek szolgálni. Amikor az osztályom negyedik lett, jelentkeztem az evangélikus teológia katekéta-lelkipásztori munkatárs szakára (ami akkor a hitoktatói szakot jelentette), és a kántor szakra is, amelyet azonban időközben abbahagytam. Először Bicskén, majd Oroszlányban tudtam elhelyezkedni óraadó hitoktatóként, mindkét helyen két-két évet töltöttem.

Amikor tavasszal megjelent a kecskeméti gyülekezet hirdetése a főállású hitoktatói állásról, rövid gondolkodási idő után jelentkeztem. Döntésem meghozatalában szerepet játszott az a kedves emlékem is, amelyet akkor szereztem, amikor 2014 tavaszán harmadéves évfolyamunkkal ebben az egyházmegyében jártunk passiókörúton, és ebben a gyülekezetben is előadhattuk Jézus szenvedéstörténetét.

Lázár Anikó

Veres József kiállítása

Bár rendszeresen a templomunk karzati galériáján a különféle kiállítások, a július 22-i istentiszteletet követően mégis a megszo-kottól talán bizonyos tekintetben eltérő kiállítás került sor.

Egyrészt, mert *Veres József* nyugalmazott magyar-történelem szakos középiskolai tanár nem közlőről, hanem Balassagyarmatról érkezett a híros városba, hogy közelebb hozza az értő és érdeklődő közönség számára művészetét. A másik különlegesség abban ragadható meg, hogy katolikus vallású alkotóként ikonok formájában hirdeti Isten, Jézus Krisztus dicsőségét, a keresztyény hit legyözhetsen erejét.

Tanítványa, a szintén pedagógus *Majláth György* mutatta be Veres József gazdag

életútját, oktatói, művészi, alkotói tevékenységét, majd előadta *Zorán* dalát: *Kell ott fenn egy ország...*

Az alkotó kifejezte, hogy már korábban magával ragadta az ortodox művészet szakralitása, az általa közvetített hit és erő. Ez adta meg az indítást, hogy a hagyományos magyar keresztyény művészettől kissé eltérő formavilág eszközeivel hirdesse Isten dicsőségét.

Finoman kidolgozott alkotásai – *Szent Simeon*; *Szent Cirill és Metód*; *A Béke királynője* – a képek elé bilincselik a nézőt. Érdekes legendától övezett királyunk, *Szent László* ikonon történő megjelenítése, valamint a Megváltó Krisztus életútja pedig erőt, biztatást sugároz nézője felé.

Károlyfalvi József

Konfirmandus tábor

Június 18-tól 22-ig Töserdön az idén konfirmált gyerekeknek szervezett tábor *Enikő* néni és *János* bácsi. Hétfőn tizenheten indultunk el két autóval az evangélikus templomtól: négy lány (!) és tíz fiú konfirmandus, valamint a két lelkész és a hatodéves teológushallgató, *Máté*.

Eleinte félve néztünk az elkövetkezendő hét elé, de a táborban már az első nap rengeteg barátság született. Minden reggel két, három vagy négy napost neveztek ki, akik elmosogattak, megterítették és más hasonló dolgokban segítettek. Reggelire és vacsorára mindig bő volt a választék. Volt Janikenet (ezt János bácsi „fejlesztette ki”), lekvár, sok kolbász, szalámi és sajt.

Reggelente János bácsival, délelőttönként Enikő nénival, esténként a táborúznél pedig Mátéval voltak áhítatok, melyeknek a hét folyamán a *Tízparancsolat* volt a témája

játékos vagy komolyabb feldolgozásban.

Ezek mellett, a pénteket kivéve, minden nap 11 óra körül elindultunk a strandra. Itt sokat úsztunk, játszottunk, pancsoltunk és szórakoztunk. Az ebédet a strandra hozták, így ott, helyben fogyaszthattuk el.

Kedden lementünk a Holt-Tiszához, ahol a fiúk focimeccset is rendeztek. Még ugyanezen a napon – meglepetésképpen – eljöttek a szülők, hogy megköszönhessék a három lelkésznek a konfirmációra való felkészítést.

Lefekvés előtt a fiúk még mesét is hallhattak – ez nekünk nem meglepő – egyik társunk, *Bekény* jóvoltából. Egy páran csütörtökön hajnali fél 3-ig is fenn voltunk, amit a következő napokban meg is bántunk.

Sokan közülünk szerintem ezentúl másként fognak a keresztény evangélikus hitre, Istenre és a Tízparancsolatra nézni.

Gerhát Domonkos

Bánki ifjúsági tábor

Hívőnek lenni klassz! Talán ez az, amit a július első hetében tartott bánki tábor – amelyen kecskeméti és az ország más részeiről érkezett barátaimmal már másodszor vettünk részt – igazán jelent nekem.

Jó érzés volt hasonló korú fiatalokkal együtt gondolkodni azokon a témákon, kérdéseken, melyek az áhítatokon, a csoportbeszélgetéseken vagy épp a szabadidőnkben fogalmazódtak meg bennünk. És az ilyen komolyabb témákkal tökéletesen összefért, hogy rengeteget ne vessünk, boldogozunk egymással, és kipróbáljuk magunkat egy-egy izgalmas feladatban, vetélkedőkön vagy épp az éjszakai akadályverseny állomásain.

Azt hiszem, igazi közösség is lettünk, ahol természetesen adódtak nehézségek, ellentétek, de ezeket könnyebb volt áthidalni,

hiszen a keresztény lét mindennapi közegünk lett, nem kizárólag személyes ügy. Szerintem mindnyájan új barátokkal, illetve felejthetetlen élményekkel és útravalóval tértünk haza.

Bálint Boglárka

Új alkalmak szeptembertől

A huszonéves fiatalok számára kéthetente szombaton este szeretnénk lehetőséget kínálni a találkozásra, lelki feltöltődésre.

A bibliaiskola egy felnőttek számára szervezett hittanóra, ahol kéthetente vasárnap délután az ószövetségi és újszövetségi történeteket folyamatosan vesszük, hogy a kortörténeti összefüggéseket, a történetek folyamatát jobban megérthessük.

A részvételi szándékot, kérjük, jelezni!

Családi csendeshét Piliscsabán

Gyülekezetünkben többen is részt vettünk az újból megrendezésre kerülő találkozón június utolsó hetében. A családi héten sok gyermek volt, szülőkkel, nagyszülőkkel. Nagyon jó volt találkozni a régi ismerősökkel, akik nagyon szeretettel fogadtak.

A konferencia fő témája a víz volt. Az Isten által teremtett, felkínált élő víz az élet létfontosságú szükséglete.

Olyan természetesnek vesszük, hogy van víz. Kevésbé jut eszünkbe, hogy Isten mennyire tökéletesen alkotta meg az egész világunkat, és mennyire fontos Istenhez való tartozásunk a keresztség által.

Nagyon mély benyomást tettek ránk a Bibliában található, vízzel kapcsolatos történetek, melyeket a délelőtti áhítatokon *Győri János Sámuel*, valamint az esti sorozatban *Hulej Enikő* és *Győri János Sámuelné* lelkészek magyarázata tett érthetővé.

Lelki szomjúságunk kielégítetlen lehet. Sokszor nem is tudjuk, mi hiányzik, csak valami

nincs rendben az életünkben. Isten hívását el kell fogadnunk: „*Ti szomjazók jöjjetek vízért!*” (Ézs 55,1) Jézus mondja: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.*” (Mt 11,28)

Az élő víznek áramlani kell, nem szabad hagyni, hogy elsüllyedjünk a pocsolyában.

Ha egy hajó nincs rekeszelve, akkor a mozgó rakomány miatt könnyen elsüllyedhet. A mi életünkben is fontosak a korlátok, melyek a helyes irányba terelnek bennünket.

Amíg az akadályok ott vannak a szívünkben, nem tudjuk befogadni a Szentlelket. Le kell tenni a múltunkat, ömberből új emberré kell válnunk. Sokszor mi gátoljuk Isten szeretetének megtapasztalását.

Nagyon megragadott a víz képe: a forrás a megtérés, a folyó Jézus Krisztus befogadása, a torkolat az újjászületés. A víz ezentúl a Jézusban való, teljesen átadott életet jelenti számomra.

Kollár Pálné

Endreffy Máté lelkésszé szentelése

Ha humorosan kívánnánk fogalmazni, templomunkra nyugodtan kikerülhetne – bizonyos oktatási intézményekhez hasonlóan – „Az Evangélikus Hittudományi Egyetem gyakorló gyülekezete” felirat. E tanévben kerek évfordulóhoz érkezünk: *Endreffy Máté* volt a tizedik nálunk szolgáló hatodéves teológus.

Bár Máté küldő gyülekezete a békéscsabai egyházközség, lelkésszé szentelésére – kérésére – a kecskeméti templomban került sor július 14-én. Az ünnepi eseményre megtelt a templom az alkalomra érkező lelkészekkel, az ünneplő békéscsabai, kecskeméti, porrogszentkirályi testvérekkel, valamint Máté diáktársaival, barátaival és családtagjaival.

Isten igéjét *Kondor Péter*, a Déli Egyházkerület tavasszal megválasztott és néhány héttel korábban beiktatott püspöke hirdette: „*Az igaz ember ösvénye egyenes. Te egyengeted az igaz ember útját.*” (Ézs 26,7) Az igaz ember tehát megkapja Isten által kijelölt útját, és egyenesen elindulhat, járhat végig ezen a Krisztus által megvilágított úton. A püspök úr ígéhirdetésében utalt arra, hogy Isten legnagyobb ajándékát kaphatta meg Máté: az apostoli szolgálatot, az egyenes utat, melyen járva hirdetheti Isten igéjét. Kérnünk kell Istent, hogy vezesse útját ezen a szolgálaton.

A prédikációt követően Máté elmondta a lelkési esküt, majd a püspök úr kézfogással egyházunk lelkipásztorai közé fogadta őt.

A köszöntések sorát *Varga Gyöngyi*, az Evangélikus Hittudományi Egyetem tanára nyitotta, aki a teológia nevében kért áldást Máté életútjára, munkásságára. *Radosné Lengyel Anna*, a Déli Egyházkerület felügyelője hitünknek az élet minden pillanatában történő megélését hangsúlyozta. Napi példaként említette: az éppen akkor zajló labdarúgó-világ bajnokságon is számos játékos Isten segítségét kérve, benne bízva kezdi el a mérkőzéseket.

Kis János előbb felolvasta *Endreffy Géza* lelkész levelét, aki örömet, Isten iránti hálá-

ját fejezte ki, hogy e régi lelkészcsalád új tagja lép szolgálatba, majd átadta gyülekezetünk ajándékát, egy új fordítású, magyarázatokkal ellátott Bibliát.

A lelkészek igei áldással köszöntötték az új lelkészt, akinek első szava a köszönet és a hála volt Isten és gyülekezetünk felé.

Nem maradt el gyülekezeti énekkarunk személyes, áldó éneke, köszöntése sem. Az ünnepi alkalmat követően az udvaron került sor a meghívott testvérek megvendégelésére.

Károlyfalvi József

Büki Szélrózsa

Hála Istennek, idén is eljutottunk a két évente megrendezendő Szélrózsa ifjúsági találkozóra.

Július 25-én útnak indultunk Bük városa felé. Sokféle várákozás volt bennünk: egymás jobb megismerése, közelebb kerülés Istenhez, és persze sok közösségi élményt is vártunk.

A sátorhelyünk a templomkertben volt, szerencsére közel egymáshoz, így mindig tudtunk beszélgetni, tapasztalatokat megosztani. Az első programunk a nyitó áhítat volt. Itt köszöntöttek minket, majd Isten igéjével utunkra bocsátottak erre a hétre.

A programok sokszínűek voltak, amelyeken mindenki jól érezte magát. Voltunk különböző, az országunk problémáiról szóló előadáson, kifejezetten fiataloknak szóló főrubeszélgetések, reggeli és esti áhítatok, amik lelki feltöltődést nyújtottak, valamint világi és egyházi zenekarok koncertjein is nagy lelkesedéssel vettünk részt.

A hét lezárásaképpen záró áhítaton vettünk részt, ahol *Pongrácz Máté* kaposvári lelkész prédikált. Mindannyiunk nevében mondhatjuk, hogy lelkileg feltöltődve, és új barátságokkal gazdagodva térhettünk haza.

Berta Zsófia és Molnár Dóra

*A szélrózsa minden irányból jöttünk
Nagy örömünk vagyon, mikor megérkeztünk
Bük, mi otthonunkként szolgált
Sok ezer ifjú templomkertben szállt*

*Mégis! – ez volt találkozóznk jelszava
Szívünket Isten egyesével kitarta
S megtöltötte az Ő igéjével
Apraja, nagyja élhetett hitével*

*De gazdagodtunk még rengeteg élménnyel
Noha néha indultunk egy kis félelemmel
Csalódás viszont nem volt sohasem
Sok új embert fellelhettem*

*Este koncerteken az ifível mulattunk
Nagy bandákat zenélni hallhattunk
Boldogság töltötte el nap végére lelkünket
Hozzá kell tenni, nem is aludtunk rengeteget.*

*Ki-ki megnézte, amit csak lehetett
Akárhol voltunk, Isten igéje ott lebegett
Az Úr szeretete mindenhol ránk kacsintott
S rengetegszer meg is fogott*

*Azonban a napok sajnos eljártak
Mint a madarak, gyorsan szálltak
Jézus testét, vérét magunkhoz vettük
Azt a közösséget nagyon megszerettük.*

*Mind lelkileg, szellemileg gazdagodtunk
Talán fizikailag is, mert futottunk
Szélrózására két évet kell majd várnunk
Addig is a feladat: hitünkért harcolnunk!*

Rozmán Endre (14 éves)

Napközis tábor – Sámuel nyomában

Augusztus elején ismét napközis tábor volt gyülekezetünkben, amelyen mi már nem először vettünk részt. Már nagyon vártuk a megszokottan jó feladatokat, bibliai történeteket és persze azt, hogy saját magunk is megtapasztalhattuk a szereplők problémáit, örömeit, diadalát stb., hiszen eljátszottuk a történeteket.

Minden reggelt énekléssel és áhítattal kezdtünk. Majd pedig *Enikő* néni elmesélte az az napi részletet *Sámuel* életéből. Ezután eljátszottuk és megbeszéltük a lényegeit.

Némi evés-ivás után kezdődött a vetélkedő az öt csapattal, melyeknek kapitányai *Zsófi*, *Dóri*, *Márta*, *Kinga*, valamint *Kata* és *Léna* (közösen) voltak. Utána jött a plakát készítése, melyre a napi igét és képeket rajzoltuk és ragasztottuk föl. Ezt követően elmentünk a közeli játszótérre, később pedig ebédelni. Ebéd után visszaindultunk a templomba, ahol összeszedtük a cuccokat és átsétáltunk a tanácsterembe, ahol kézműveskedtünk *Ági* nénivel vagy játszottunk.

Csütörtökön a csapat fele elment a reformá-

tus iskola uszodájába *János* bácsival. Mi és a többiek, akik nem mentek uszodába rajzoltunk és bibliai történetet néztünk (amit később a többiek is megnéztek). Ezután játszótérre mentünk, majd az ebédelőben találkoztunk az uszodásokkal. Közösen megebédeltünk és visszagyalogoltunk a templomba, onnan pedig a tanácsterembe, ahol párnát készítettünk vagy játszottunk.

Pénteken a vetélkedő fénypontja az élő társasjáték volt. Ami azt jelentette, hogy felrajzoltuk a táblát az aszfaltra, a csapatok választottak maguk közül egy „bábut”, egy nagy dobókockával dobtunk, és ha a játékos valamilyen színre (piros, kék, sárga) lépett, akkor különböző feladatokat kellett megoldania a csapatnak, hogy tovább mehessen.

Természetesen nem csalódtunk a táborban, mert nagyon eseménydús és izgalmas volt. Nagyon örültünk, hogy részt vehettünk rajta, és jövőre is menni fogunk, de akkor már lehet, hogy segítőként.

Kolozsvári Boglárka és Sárkány Emma

Gyerekszój

A napközis táborban az egyik vetélkedős feladat így hangzott: Fejezzétek be a megkezdett imádságokat! Gyermekünk a következő imádságokat fogalmazták meg egy-egy csoportban:

Uram, adj nekünk békességet, boldogságot a mai napra és őrizd meg minket. Ámen.

Teremtőnk, áldd meg a szegényeket, akiknek nincs pénzük. Ámen.

Teremtőnk, áldd meg ezt a mai napot. Köszönjük, hogy ebben a táborban részt vehettünk, sok élménnyel gazdagodhattunk és sok mindent tanultunk. Köszönjük a közösséget, amiben lehettünk, légy

velünk minden napon. Ámen.

Istenem, kérlek, áldj meg minket és a beteg embereket, hogy mihamarabb meggyógyuljanak, újra boldogok lehessenek, és teljes életet élhessenek. Ámen.

Atyám, hálát adok neked ezért a napért, azért, hogy élhetek, a sok csodáért, amit tőled kapok, a családom egészségéért, a családomért és a sok élményért, amit átélhetek. Ámen.

Egy nap Töserdön

Augusztus 30-án a jövőbeli konfirmandus csapat találkozott Töserdön, a gyülekezeti házban.

Már mindenki izgatottan várta ezt a napot. Reggel 8 órakor indultunk a templomtól, s körülbelül fél kilencre oda is értünk. Aki hozott valami enivalót, bemehetett a házba és kipakolhatta, közben a többiek a pincéből kihordták az asztalokat és a székeket. Amikor ez kész volt, körben leültünk és énekelni kezdtünk. Az áhítat után kitettük a sütitket és az innivalókat az asztalra, és mindenki ehetett és ihatott belőle. Ezután kimentünk egy picit az utcára a szomszéd kutyákkal játszani. Természetesen utána mindenki bement kezét mosni és kezdődhetett az ismerkedős játék. Mindenki bemutatkozott,

majd egy zöld labdát dobálva vissza kellett mondani, hogy ki melyik iskolába jár, hányadik osztályos és mi a neve. Kis ígés cetliket osztott szét *Enikő* néni (volt rövid, volt hosszú) és mindenkinek meg kellett találnia a kapott ige elejét vagy végét, majd megnéztük, hogyan fog zajlani egy felkészülési óra. Ebéd után indulhattunk a strandra, ahol jól szórakoztunk. Amikor visszaértünk a házba, ismét körbeültünk, hogy énekeljünk és imádkozzunk. Ezután összecsomagoltunk, az asztalokat és a székeket levittük a pincébe, s úgy fél öt táján indultunk haza.

Ez a nap mindenki számára nagyon jól telt. Megismerhettünk új embereket, és új barátokat szerezhattunk.

Fülöp Dorka

1	3	5	M E G Ü J U L Á S
Száguldok, utazom, Pörgök s mutatom, Minden mi boldoggá Tesz egy téli napon.	Sok rosszat átéltem, Szívemben megtértem, Új élet reménye Lelkendez én értem.	Valami vár ott rám, Egy új cél, igazán. Életem feladom, Kezedbe lerakom.	
Zenélék, mulatok, Csöndesen zuhanok, Vigyorgok vicceden, Igazán hiteles.	Boldogan ujjongok, Vidáman sujtogom: Gyere jó Jézusom, Segítséged hívom.	Újulj meg most velem, Kedves jó emberem, Dicséretet zengni Istennek nevében.	
2	4	Ittész Márta (13 éves)	
Barátok köröttem, Isten meg fölöttem, Szüleim mellettem, Boldogan nevettem.	Barátok, családok Halljátok, mit látok: Angyalok serege Zengi be lelkemet.		
Mögém már nem néztem, Célatom elértem, Zenélék szüntelen, Istenem dicsérem.	Új élet, jövők már, Nem lehetsz messzi tán, Mindenki figyeljen, Igazán megtértem.		

Lélekzet - A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2018/3. szám - Tanérvnyitó

Szerkesztő: Hulej Enikő. Olvasószerkesztő: Zsolczainé Vitális Judit.

Lelkési Hivatal címe: 6000 Kecskemét, Arany János u. 1. Telefon: 76/323-506; mobil: 20/824-3391;
e-mail: janos.kis@lutheran.hu; hulejeniko@gmail.com. Honlap: <http://kecskemethi.lutheran.hu>

Soli Deo Gloria közhasznú alapítványunk adószáma: 19049498-1-03

Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035